

Аліна ШИНДОР,

викладач української мови та літератури КЗ «Одеський
обласний базовий медичний фаховий коледж»

Багатогранність Геннадія Щипківського

З творчістю Геннадія Павловича я познайомилася в студентські роки з легкої руки викладача Володимира Івановича Сподарця, який завжди популяризує книги сучасних українських письменників.

Про Щипківського Володимир Іванович розповідав захопливо і тепло, одразу виникало бажання прочитати хоча б щось з творчого доробку автора. Потім випадково потрапила до рук його книга «Коралі», яка захопила з першого подиху і не відпускала до останніх рядків. Ці короткі історії вміщували ціле життя. Скільки художніх деталей досконало вимальовував автор, такі нові й водночас знайомі образи... Все тут здавалося продуманим до дрібниць.

Потім була випадкова творча зустріч з Геннадієм Павловичем, де мені пощастило почути його новелу «Німа», яку автор читав з особистих чернеток. Майстерність відчувається з перших рядків, отак коротко, але наповнено показано історію дівчини, яку не можна забути, перегорнувши сторінку.

І ось, нарешті, сталося! З'явилася можливість поповнити фонд домашньої бібліотеки новинками літератури. В Одесі відбувся щорічний форум «Українська книга на Одещині», де презентував свої збірки Геннадій Павлович Щипківський – український прозаїк і поет, член НСПУ, заслужений діяч мистецтв України, лауреат літературних премій імені Олеся Гончара, Валер'яна Підмогильного, Івана Гайдаєнка. Літературні новинки з загадковими назвами: «Заполоч», «Прало», «Найда». Гості презентації настільки емоційно висловлювалися про творчість письменника, що захотілося перечитати все й одразу.

Почала зі збірки «Заполоч», назва якої здавалася надто загадковою, а виявилось, що «заполоч» – це вишивка кольоровими нитками: автор у збірці «вишив словами на папері те, що пройшло крізь душу». Новели та повісті, які зібрано у цій книжечці, просто і легко розповідають про історичні події. Ось як потрібно писати про історію і про все, що сталося на українських землях! Без точних дат і посилань, просто переповідати історії людей, їх життя, їх поневіряння та віру в майбутнє, яку вони берегли в душах, не зважаючи ні на що.

Особливою здалась автобіографічна повість «Заполоч», яка в книзі – найперша. Це плин думок автора, плин спогадів, які хаотично розбіглися рядками, і лише після повного прочитання складаєш в голові картину перечитаного. Майстерність у кожному слові, а слова теплі й знайомі. Я люблю письменників, які пишуть про сільських жителів, може тому, що сама сільська... А Геннадій Павлович написав так, що кожен рядок закарбувався в пам'яті і мимоволі переплівся з рідною домівкою.

Інші новели теж заслуговують на увагу, тому що кожна нова історія – це життя... Життя, яке було раніше і про яке все більше забувають українці. Влучні назви, короткі історії та маленькі деталі наповнюють збірку тривожністю і викликають жаль до тих, хто дійсно це пережив, а не читає на сторінках книги.

Геннадію Павловичу, дякую за можливість поринути в історії простого українського люду! Бажаю, щоб ніхто не зиркав на Вас іржавим поглядом, щоб Ви й надалі радували нас отакими життєвими справжніми історіями!